

EROTIKA..2

Dezső Ilona Anna festménye

Lektorált változat

Lektor: Kutasi Horváth Katalin

A pályázatra 47 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

81 ponttal - Thesaurus: Kigombolt este

II. helyezett lett:

79 ponttal - M. Simon Katalin: Házasodni mindenáron

III. helyezett lett:

75 ponttal - Szabóné Horváth Anna: Lángoló vágyak

című írása.

Gratulálunk!

Győri Nagy Attila: Fátyol

Ildikó izgatottan lépett be az osztályterembe. Angolt fog tanítani ebben a középiskolában, és mint minden új munkahelyén, itt is átjárta az izgalom. Tudta, ez csak az első alkalommal van így, mert belül magabiztos volt, már tíz éve tanít különböző korosztályt, és eddig még mindenhol jól elboldogult, szerették a diákjai. Ahogy belépett az ajtón, gyorsan körbenézett. Egy fiatal, harmincas férfit pillantott meg a tanári asztal mellett állva, majd tömött padsorokat. Mosolyt erőltetett az arcára, és közelebb lépett a férfi felé. Ahogy lépdelt előre, úgy tisztult előtte a kép, megakadt a szeme az ing alatt is domborodó izmonkon, a széles vállakon, és a borostás arcon.

- Szervusz! - köszöntötte a férfi. - Te biztosan Ildikó vagy, az új angoltanárr!

- Szervusz! - válaszolt kissé halkán. - Igen, én vagyok.

- Remek, én Varga Tamás vagyok, kiegészítő tanár. Akkor bemutatlak az osztálynak, és már nem is zavarok tovább - folytatta, majd kezét nyújtott felé. Ildikó megérintette Tamás kezét, de a szemét nem tudta levenni az arcáról. Hirtelen ötlettől vezérelve gyorsan ránézett a férfi kezére, a biztonság kedvéért mind a kettőt megfigyelte, de egyik ujján se látott jegygyűrűt. „Miért nézem hirtelen a kezét? Nyilván van barátnője, egy ilyen jóképű pasi nem szingli. Nem is hiszem, hogy tetszenék neki. De talán mégis, annyira mosolyog rám. Talán nem tart csúnyának. Te jó ég, szinte látom a mellizmait, ahogy dagad az ing alatt. Biztosan csodás teste van, sportembernek tűnik. Mit is mondott? Nem hallottam. Azok a szemek! Igazán csábítóak! Jaj, miért bámulom ennyire, még valami olcsó nőcskének néz! Na és akkor mi van? Nálam is befuthat egyéjszakás kaland tízévente egyszer. Vagy inkább két éjszakás, vagy három. Ez a parfümje, amit érzek? Isteni illata van. Milyen szorosan tudna ölelni! Csak hozzábújnék, és hagynám magam.”

- Tanárnő, akkor köszöntse az osztályát! - Ildikó a távolból hallotta a hangokat.

- Igen - rebegte.

- Örülök, hogy megismertem, még sokszor találkozunk.

- Igen.
- Akkor én el is búcsúznék most.
- Igen.
- Kell még valamilyen segítség?
- Igen - ahogy kimondta, a fátyol eltűnt a szeme elől, és hirtelen kényelmetlenül érezte magát. Miket kérdezett? Mit válaszoltam? Atyaég, most komplett hülyét csináltam magamból, ráadásul a gyerekek szeme láttára? Remélem, nem mondtam semmi kompromittálót! Azt mondta, sokszor fogunk találkozni? Akkor tetszem neki. Randira is meghívott? Nem emlékszem. Jaj, miért nem emlékszem?

Tamás kiment a teremből, ő pedig ott állt a gyerekek előtt, akik némán figyelték. Oké, ez egy osztályterem, és én vagyok az angoltanáruk. Rendben van minden, most vagyok itt először. Mosolygok rájuk, igen, így jó lesz.

- Szervusztok, gyerekek!

Kemény János: Élménypár

Kaszarintosz dicsei

Vízre bocsátottam tákolt járművem a szélnek,
hadd vigye arrafelé, hol csupa kéj a vidék,
s nem kell küzdeni vassal a nőért vérbefagyásig,
könnyeden illeg elő sorban a sok szerető.

Kúrászosz szigetére vetődtem el ülve a deszkán.
Köss ki, te szép tutajos, kell ide férfierőd! -
Így fogadott a sereg: csupa szűz lány ünnepi díszben,
s náluk az ünnepi dísz meztelenül ragyogás.

Kallipináé kedvese lettem kertje zugában;
senki se látta, amint feltüzelő gyönyörünk
arcunkat pirosítva kapott a magasba a zöldből
enyhet adó lebegő, nagy puha fellegegig.

Jó Klitoriszhó hú volt hozzám bírva a csókom;
nem csoda, mert egyedül képviselém nememet.
Ám kerekedjen bár fel férfihad itt a kegyéért,
csak nekem adja magát, súgta a súlyom alatt.

Egy nevesincs lánykával jártuk körbe vidékük,
mindeneket mutatott, bár maga volt a csodás.
Kagylókkal kirakott partszélen játszani kezdtünk -
őrzi helyét a homok, benne marad nyomatunk.

...Számátalanul szép élményt nyújtó dús szigetükről
már haza húz evezőm, látni az asszonyomat.
Halljátok, halak, addig is, és más tengeri lények,
zengedezéseimet, nagy kidalolt örömöm!

Mit mormogsz ugyan, apjuk, zengedezek neked ám én!
Pacskolod itt a mezőt... Hogy fogod azt a kaszát?!

Holécziné Tóth Zsuzsa: Két összeillő ember

Eszter és Ádám hat éve óta alkottak egy párt. Nem tervezték, hogy ezt „írásban is szentesítik”, a barátok elfogadták, hogy nekik ez így jó. Közösén béreltek lakást, melyben Ádám a készülő regényén dolgozott, Eszter pedig - mint az egyik nagy multi cég értékesítési munkatársa - megteremtette ennek anyagi lehetőségét.

Ha a lány ideje engedte, 2-3 napra szívesen utaztak el Tárkányba, ahol Ádám legjobb barátjának, Zsoltnak volt egy szüleitől örökölt kicsi háza. Ez a ház távolról sem volt fényűző, de a táj szépsége, a Bükk közelsége mindenért kárpótolta őket. Nagyokat sétáltak, gombát szedtek - amiből aztán a szomszéd nénitől vett friss tyúktojással a lány fenséges ebédet készített. Ádám nyugodtan dolgozhatott a regényen, Eszter még a mobilját is lenémította, hogy senki se zavarja párját az alkotás-

ban. Esténként kiültek a nyitott verandára, vagy csak boldogan heverték egymás karjaiban a régimódi, de kényelmes hálószoobai ágyban. Boldogan fedezték fel egymás testének minden hajlatát. Ádám imádta a lány gerincét puha bajuszkájával végigcsiklandozni és végigcsókolni, Eszter pedig önfeledten élvezte a kényeztetést. Tökéletes harmóniában éltek ezekben a napokban.

A nagyvárosba visszatérve aztán Eszter újult erővel vetette magát a „mókuserékbe”, a főnöke épp egy új csoport szervezésével bízta meg. Sokszor még hétvégén is interjúztatott, otthon is dolgozott - munkatervet állított össze az új megbízatásnak megfelelően. Szinte észre sem vette, de megjelentek a karácsonyi díszek a városban: készülni kellett az ünnepre. Egyik este Ádám azzal az ötlettel állt elő: mi lenne, ha az ünnep első napján meghívnák Zsoltot és Klárit vacsorára - mintegy megköszönni azt, hogy bármikor használhatják a kis házat. Eszter nem nagyon lelkesedett az ötletért. Nem mintha nem szeretne volna Kláriókat, de titkon abban reménykedett: legalább karácsonykor pihenhet. Ádám valószínűleg észrevette a párja húzódását, ezért újabb tervet eszelt ki: ne kelljen Eszternek a vacsorával dolgoznia, menjenek el egy zenés szórakozóhelyre négyesben, ahol a vacsora után táncolni is lehet. Bár a lány nem szeretett táncolni, elfogadta az ötletet, mert legalább nem kellett rá különösebben készülnie.

A vacsora jó hangulatban telt, amíg Eszter és Zsolt beszélgettek a munkájukról, Ádám felkérte Klárit, és az est hátralévő részében nagyon sokat táncoltak. Otthon Eszter szeretettel bújt a párjához, és megköszönte az estét. Igazán jó ötlet volt ez a közös vacsora.

- Ez volt a legkevesebb, amit adhattunk azért, hogy annyi boldog percet tölthetünk a kis házban. Ha majd megjelenik a regényed, és lesz elég pénzünk, vehetnénk egy hasonlót valahol. Ha nem is rögtön, de mire megszületnek a gyerekeink. Milyen jó lenne: én ott kertészkednék, amíg gyesen vagyok, te pedig nyugodtan írhatnád az újabb könyvedet.

- Gyerekek? Szóval te gyerekeket akarsz? - kérdezte évődve a fiú. Akkor ideje, hogy a technikai részéhez hozzáfogjunk - mondta nevetve, azzal ölbe kapta, és a háló felé indult a párjával.

Több hónap telt el karácsony óta, életük a megszokott mederben folyt. Eszter sokat túlórázott, Ádám pedig próbálta az utolsó két fejezetet is megírni, de valahogy nem boldogult. Azt mondta, zavarja, hogy a felette lakók épp felújítanak: egész nap flexelnek, fúrnak-faragnak - egész egyszerűen nem tud koncentrálni. A lánynak egyik nap mentő ötlete támadt: felhívta Zsoltot, elkérte a kis ház kulcsát, és a vacsoránál az asztalra tette:

- Tudod, mit találtam ki? Fogd a laptopot, és menj le Tárkányba! Már olyan jó idő van, hogy nem kell fűteni, enni lejárhatsz a Kicsi rigóba, de ha megkéred Annuska nénit, hozat ő az iskola konyhájáról neked is ebédet. Tudod: már tavaly is ajánlotta, mikor ott voltunk.

Ádám jókedvre derült, tetszett neki az ötlet. Biztos volt benne, hogy a nyugodt környezetben jobban fog haladni. Másnap reggel, miután Eszter elment dolgozni, még elintézett pár telefont, majd fogta a bördöt és a laptopot, és elindult a buszpályaudvar felé.

Egy hét telt el az elutazása óta, amikor Eszter egyik délután elment a nőgyógyászához. Szeretett volna megerősítést, hogy a reggeli rosszulletei, meg a kimaradó vérzése azt jelenti, terhes, de arra gondolt: amíg ezt az orvos nem erősíti meg, nem közli Ádámmal. Az orvos a vizsgálat után mosolyogva közölte, hogy minden a legnagyobb rendben, már legalább kilenc hetes terhes. Eszterrel madarat lehetett volna fogatni. Először rögtön fel akarta hívni a párját, de aztán arra gondolt, kér két nap szabadságot, és utána megy, és személyesen közli vele. Szerette volna látni a boldogságot az arcán a hír hallatán. Így csak a főnökének meg Jucinak, a legjobb barátnőjének telefonált, majd készülődni kezdett a másnapi útra. Hajnalban rossz álmra ébredt, nyugtalaná vált. Álmában Ádám egy szakadékba esett a Bükkben, és nem volt, aki segítsen, már napok óta ott szenvedett a barlang mélyén. Az álom olyan valóságyszerű volt, hogy nem tudott megnyugodni, így a telefonjáért nyúlt, és a korai időpont ellenére feltárcsázta. A fiú már a második csöngésnél felvette a telefont, és mielőtt Eszter megszólalhatott volna, ezt mondta:

- Jaj, Klárikám, szerelmem, csakhogy visszahívtál! Ne haragudj, bosszáss meg, nem úgy gondoltam... Nagyon szeretlek! Gyere vissza, kérlek! Most látom, még a jegygyűrűd is itt maradt az éjjeli szekrényen...

Eszternek - aki eddig bénultan hallgatta, végre volt annyi ereje, hogy kinyomja, majd kikapcsolja a telefonját. Keserű ébredés volt. Amikor dél tájban Ádám benyitott az ajtón, a cuccai már össze voltak csomagolva. Eszter elhatározta: a terhességről egy szót sem ejt, csak tűnjön el, menjen a maga útján. Legyen ez az ő büntetése. Megállt vele szemben, és annyit kérdezett:

- Ezt miért kellett? És miért éppen Klári?
- Nem is tudom... Olyan jól táncol... és én szeretek táncolni.

Kutasi Horváth Katalin: Ódánk J. A. szel(lem)ében

1.

Miattad vált oly izgalmasan széppé
a tátrai erdő.

Ha arra járok képzeletemben,
most is ott vagy velem, a sziklafalon.

Érzem a könnyű szellőt,
mely simogatja az arcom.

Vagy te simítod meg lágyan,
hogy megremeg ajkam,
s bizsereg emlőm?

Szeretem ezt a csendet.

Mint József Attila,
a hegyek sörényét nézzük együtt.

Magamat látom jönni az úton,
szépen utánad,

bizonytalanság fodroz
a jövő vizén,

mosolyom most már bágyadt,
de tiszta,

átfolyik, s fennakad
rajta a lét ilyenkor.

Nevetni nem felejtetek,
de mélyebb a ránc
az ajkam körül.

2.

Szeretem én a szerelmet,
de igazad van, Attila!
Szívem mély üregében
cselt szövöget, igen,
s fondorkodik még néha,
ám megragadom
a mindenséget.
Más ez a vízesés,
mint egykor
a Táttra erdejében.
De fülemben szép robaja,
s nem tompul ereje.
Szeretném visszatérve
világgá sikoltani,
mit érzek,
de szelíden várom,
mikor súghatom újra
ellágyulva fülébe annak,
ki felkeltette bennem
e különös érzést!

3.

Szeretem féltőn, mint anya gyermekét,
mint barlangnak sejtelmes mélységét,
mint a fényt, ha riaszt a tátongó sötétség,
mint a szenvedély lángját, ha nem nyomja el,
ha hagyja, s míg ereje van, hogy égjen.

Őrzöm mosolyát, minden szavát, mozdulatát,
minden morzsát, mit akár öntudatlanul ejtett,
beleivódtak gesztusai az emlékeimbe,
kitölti életem mindaz az aggodalom,
mit iránta érzek, s mit lelkemben őrzök.

Hányszor vonultak zörögve
azok a gyönyörű pillanatok,
hányszor idéztük együtt
Esthajnalcsillagunkat,
S bár hittük: beteljesülhet vágyunk,
ha hallgatunk róla,
s csak szemünkben csillog,
ott maradtunk mi
minden patak dalában,
s bár fülelünk,
nem hallhatjuk a régit,
mert megváltozott már minden.

4.

Hát miféle anyagok vagyunk,
hogy ennyire keresztbe metszenek minket,
s csak képzeletünkben,
mint valami tünemény,
járhatjuk át a semmiség
szétfoszló, illanó vágybirodalmát?

Szálljunk hát alá végre
egymás lelkének rejtelseibe!

Remegnek ujjaid, vibrálsz,
kínlódva rázkódsz olykor,
reszket az elvesztés fájdalma benned,
féltőn nézem egyre vékonyabb tested.
Izmod ugyan még feszül karodban,
de elvékonyodik lelked, beesik arcod,
löttyed a fáradt anyag, csak legyintesz.
Nem mered magad odaadni,
félsz, hogy nemcsak önmagad tárod fel,

de ezzel elveszítesz engem,
s gyomrodát görcs szorítja,
csomóba rándul újra meg újra,
csak akkor nyugszol meg
néhány pillanatra, ha alszol,
s elfeledkezel a valóságról.
Lecsitít öntudatlanságod,
s ilyenkor szabadon simítom szőröd,
mi melleid lankáján göndörödik,
és szeretnék így maradni,
mert hagyod, hogy halljam
újra szívednek dobbanását,
s hogy bújjak, anélkül,
hogyan megijednél,
és szabadulni akarnál.

5.

Dadog a létünk,
s egyre többször várod a végét,
s ez éppúgy rettent engem,
mint téged, hogy túl soká
várat magára.

Hiszel a földöntúli létben?
Hiszed, hogy ott majd újra
egymásra találunk?

(S hogy aggodalmak nélkül,
őszintén feltárulkozva,
mint kíváncsi, tapasztalatlan szeretők,
együtt járjuk majd ismét
nemcsak a tátrai csúcsokat,
de lelkeink legrejtettebb zegzugait?)

6.
(Mellékdal)

(Szeretnék nemcsak veled lenni,
de igazán hozzád utazni,
S hallani azt is tőled, mit nehéz
még magadnak is beismerni!

Szeretnék gyengéden megfürdetni.
Lemosni mindenhol tested, lelked.
Szívesen megszabadítanálak, ha hagynád,
minden szégyellve eltitkolt félelmedtől!)

Buza Andrea: Délibáb

A bölény, a nagy melák, ki ide-oda kóricál,
talpa alatt fű, mindig mélabú.
Reggeli salátáját emésztve, az élet értelmén tűnődne,
ha nem lenne olyan együgyű barom,
kinek az agya helyén egy halom, majszolni való alom.
A gondolat kicsírázik, de nem jut el a tudatosságig.
Éji pillangó száll bele aurája epicentrumába.
S mint ideál, szárnyait lengetve, illegeti magát.
A tulok szakállán a nyál lecsurog.
„Belebambulok!”
Tamtam dobok ütemre vernek szívébe gerjedelmet.
A szerelem verme kiszélesítve. Pár lépés, és el is tűnik benne.
„Mámorító érzés, isteni csoda.
Nem éreztem ilyet még soha.”
A pille tánca a bűvkörébe zárta. A gyenge, s erős egymásra találása.
Megbabonázva kéri jussát. A szerelem zálogát.
„Adj egy puszit!”
S vad érzelmektől hajtva, pofáját odanyomja.

De forró lehelete az éji lepkét mérföldekre repítette.
A bika egy darabig állt. Próbálta felfogni a történetek okát.
Mivel memóriája nem juttatja az eszes állatok sorába,
folytatta dolgát, mint azelőtt, s hangosan kérődzött.

M. Simon Katalin: Házasodni mindenáron

Szerelem más időben, másképp

Fél év múlhatott el, amióta meghalt a felesége, amikor idős Barta István közölte egyetlen fiával, hogy szándékában áll újra megházasodni, mégpedig nem is akárhogy.

- Há' hogy, apám? - kérdezte a fia.

- Eddig vén feleségem volt, most fiatalat veszek.

- Ugyan biza, melyik fiatal leány menne magához, ha csak nem 'vajegy' vak?

- Vigyázz a szádra, kölyök! Meglásd, hamarabb kapok én fiatal lányt hatvanöt évesen, mint te, aki még harminc se vagy!

Barta Pista bá, mert így szólították a faluban, szavát betartva sorra járta a leányos házakat, feleséget keresett magának. Volt, ahonnan a lány apja kergette el, volt úgy is, hogy a leány adta ki az útját csúfondáros szavakat kiabálva utána. Így ment ez addig, amíg elfogytak a kérni való lányok a faluban. Azonban a deres hajú, mindenáron fiatal feleségre vágó férfi nem nyugodott bele a sikertelenségbe.

Virágzott az orgona, amikor egy vasárnap reggel a ládafiából elővette ünneplő ruháját, kibokszolta csizmáját, és újra elindult feleséget keresni, most már a szomszéd faluban. Amióta rájött a nősülhetnék, mindenki rajta fente a nyelvét:

- A vén kujonnak elment a sütnivalója! Hát nem volt elég a felesége mellett félrejárni, más asszonyokurgyán hálni, most vénségére fiatal lányra vásik a foga?

- Hallod-e, Isti - hergelték a fiát is -, apád kettőtöknek hozza a menyecskét! Na mi van? Ne kapkodj a vasvilla után! Jó dógod lesz, es-ténként nem kell a faluban kujtorogj!

Amint a csorda hazajött a legelőről, megfejték a teheneket, aztán az asszonyok tiszta kötényt kötöttek, a férfiak pipára gyújtottak, és házuk előtt a padon üldögélve vártak. Közben folyt a terefere, a találgatás: Vajon hoz-e asszonyt magának ez a bolondforma?

Már sötétedésre hajlott a nap, amikor idős Barta István feltűnt a főúton, mellette a lánnyal, akit menyecskéül választott a szomszéd faluban.

- Az áldóját! Jönnék! - elevenedtek meg a padokon ülők. Kapuk nyíltak, és hamarosan még több szájtató jelent meg a falu főutcáján.

- Jó estét, Barta bá! - köszöntötték az emberek a megszokott módon, de köszönésük mögött ott bujkált a kötekedhetnék.

- Adjon Isten! - felelt ő elégedett vigyorral a bajusza alatt.

- Látom, rózsabimbót szakasztott! Hát van-e illata? - próbálkoztak a merészebbek.

- Majd kinyílik, s lesz neki! - felelte idős Barta, és átölelte a szemérmes fiatal lány vállát.

Miután a kapu becsukódott a jegyesek mögött, az emberek egy ideig még hányták-vetették a történeteket, aztán rendre elnyelt mindenkit a maga portája.

A házban a lány letette motyóját az asztal mögötti fakanapéra, de továbbra is állva maradt és nézelődött.

- Üjj le, Erzsike! - biztatta Barta. - Ne zseníroztasd magad! Ez most már a te házad is. Aztán hívta, hogy mutassa meg neki az első szobát, ahol a hitvesi ágy állt. Onnan a szemben lévő szoba felé irányította a lányt, és kinyitotta előtte az ajtóját.

- Itt alszik a fiam, Isti. Még nem házas, pedig mondom neki eleget, hogy iparkodjon, de mamlasz az, nem tuggya, mi a jó - mondta, miközben, hogy szavainak nagyobb nyomatékot adjon, megragadta a lány mindkét vállát, aki erre, mintha villámütés érte volna, kiugrott a keze közül, és kiszaladt a konyhába. Idős Bartát meglepte ez a váratlan viselkedés.

- Ne félj no, nem bántalak, csak kedveskedni akartam - próbálta engesztelni, de a lány tömör válasza félbeszakította:

- Elér akkor es, ha meglesz az írás...

- Jól van, jól. Holnap menyünk a jegyzőhöz, oszt meglesz az írás is - zárta le a vitát Barta, és témát váltott.

- Főzöl valamit estére?

- Főzhetek - rándított a vállán Erzsi. - Mi van a háznál?

- A pincében van pityóka, hagyma, s egy bödönben zsír.

Vacsora után idős Barta István töltött magának egy pohár bort, és továbbra is az asztal mellett ülve figyelte, mint tesz-vesz jövődöbeli asszonya a konyhában. Miután elégedetten nyugtázta magában a látottakat, bement, és lefeküdt abba az ágyba, amelyet nemrég még megboldogult feleségével osztott meg.

Később előkerült ifjú Barta István is. Mogorván odabökött Erzsinek egy jó estét, kalapját felakasztotta a szegre, asztalhoz ült, és várta, mint az anyja idejében, hogy elébe tegyék a vacsorát. Erzsi azonban elfoglaltságot keresett magának, pillantásra se méltatta a várakozó fiatalembert, aki érdeklődéssel kísérte mozdulatait.

- A nemjóját! Hát máma este nem eszünk? - kérdezte egyszer színlelt bosszúsággal.

- Há ahol vót, ott nem ett?

- Ettem, de má rég vót. Elkelne még egy porció.

- Nem kell olyan telhetetlennek lenni! - pattant Erzsi részéről a csípős válasz.

- De felvágta a nyelved! - jött erre ifjú Barta részéről a leckéztetés, amire Erzsi csak egy fintorral válaszolt, aztán kitette az ételt, és a kredenc előtt karba tett kézzel várta, ürüljön a tányér, hogy mosogathasson. Ifjú Barta elfogyasztotta a vacsorát, s miközben egy sunyi pillantást vetett jövődöbeli mostohaanyjára, becsukta a bicskáját, és bement a szobájába.

Idős Barta már mélyen aludt, amikor Erzsi is bement lefeküdni. Levette felső ruháit, és ingesen bebújt a pokróc alá a sezlónra. Sokáig elkerülte az álom. Fejében az elmúlt nap eseményei kóvályogtak, de ha a következő napra gondolt, valósággal remegni kezdett a gyomra. Otthon szegények voltak. Egyetlen hozománya csak szüzi fiatalága volt. Falujában táncoltatták a legények a bálban, de feleségül nem kérte senki. Nem volt hozomány, hát elkerülték a kérők. Aztán jött ez az ember a

szomszéd faluból. „Eridj, legalább jó sorod lesz. Osztán meglátod...!” - ezt súgta a fülébe az anyja, és ő elment. Egyre távolodtak gondolatai, míg észrevétlenül álomba merült. Álmában az arcát ismeretlen férfi lehelete perzselte. Érintése villámként rázta meg. Felébredt. Remegett az átélt izgalomtól.

Amikor végre újra elaludt, a falu fölött már piroslott a hajnal.

Másnap a Barta-házban korán kezdődött az élet.

- Tudsz-e fejni? - kérdezte Erzsit idős Barta István.

- Tudok!

- Hát egyebet tudsz-e? - élcelődött vele ifjú Barta.

Apja szúrós pillantást vetett a fiára, aki aztán két üres vederral a kezében elindult az istálló felé. Erzsi pedig, mint aki nem hallotta az előbbi kérdést, felkapta a sajtárt, a vizes edényt, és némán követte. Az istállóban tekintetével a fejőszéket kereste.

- Ott áll az ablak alatt - intett fejével az ifjú gazda, fél vállal az ajtófélfának támaszkodva, miközben közömbösséget színelve, szeme sarkából figyelte az otthonosan forgoló lányt. Erzsi szoknyáját öszszefogta, és leült az egyik tehéntejtől duzzadó tőgye mellé. Lemosta, megtörölte, majd határozott mozdulatokkal fejni kezdett. Miután megfejte mindkét tehenet, felállt, és a fejőszéket a helyére tette.

- Te hozd a sajtárt! - mondta ifjú Barta, és a teli vedrekkal kilépett az istállóból.

Idős Barta István már borotválkozva, ünneplőruhában ült a konyhaasztalnál.

- A tejet vidd a csarnokba! - utasította szokott modorával a fiát, aki visszamordult, hogy „Majd reggeli után. Most itatni kell!” - és kifordult az udvarra. A tehének ittak, s a tehénpásztor kürtjének hangjára elindultak a kitért kapu felé. Ekkorra már a konyhából jól érződött a pörkölt szalonnás túrós puliszka illata. Isti is bement, és leült az apja mellé a kanapéra. Erzsi nagy adag puliszkát tett a férfiak tányérjára, aztán magának is vett egy keveset, és szemét tányérjára sütvé kanalazta a reggelit. Miután evett, idős Barta István pipára gyújtott. Kettőt-hármat pöfékelt, aztán odaszólt Erzsinek, hogy induljanak, sietniük kell, nehogy a jegyző elmenjen otthonról.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Milyen sürgős magának! - bökte oda a fia. Azonban idős Barta felelet nélkül hagyva fia gúnyolódását, feltette a kalapját, és intett Erzsinek, hogy kövesse.

Amint beléptek a jegyzői irodába, mint akinek valóban sürgős, idős Barta, nem várva biztatást, röviden közölte kérését, hogy a jegyző lenne szíves összeadni...

- Kit kivel? - szólt közbe a fiatal jegyző, anélkül, hogy a szemét felemelte volna munkájáról.

- Münköt - hangzott a tömör válasz.

Akkor már a fontos ember felkapta fejét, az előtte álló fiatal lányról az idős férfira nézett, és megkérdezte tőle:

- Jóember, maga tudja, hogy hány éves ez a lány?

- Tudom. Szójj má' no, Erzsike, mondd meg a jegyző úrnak, hány éves vagy!

- A múlt hónapban betöltöttem a tizenhatot.

- És férjhez akarsz menni ehhez a... De a jegyző nem folytatta, csak a fejét csóválta rosszallása jeléül, aztán előkészített mindent, és hivatalos arccal elvégezte az esketést. Miután aláírtak, idős Barta István átvette a „papírt”, és miközben szeme sarkából Erzsit figyelte, elsüllyesztette kabátja belső zsebében. A jegyző szerencsét kívánt a házaspárnak, és bezárta utánuk az ajtót, nehogy aznap még más vénembernek is eszébe jusson mindenáron megházasodni.

A hazafelé vezető úton idős Barta István szerette volna, ha újdonsült felesége mellette lépked, de az jókora távolságot tartott tőle. Rá is szólt, hogy ne tartózkodjon, jöjjön közelebb, hisz most már a hitves felesége.

- Isten előtt nem vagyok - öntötte csendes szavakba Erzsi a védelmére kelt gondolatot.

- Akkor most menyünk a paphoz - fűzte hozzá Barta röviden.

Az idős tiszteletes, mint aki életében sokat látott, hallott, nem csodálkozott semmin. Megbeszélték a teendőket, és kitűzték a templomi esküvő napját.

Miután hazaértek a templomból, ifjú Barta fürkésző tekintetét nem kerülte el az Erzsi szemében tükröződő kétség. Délután, amikor az apja

bent szundított a hűvös szobában, intett neki, hogy menjenek hátrébb az udvarba. Ott, a körtefa árnyékában, elébe állt, és nekiszögezte a kérdést:

- Há megesküdtetek?

Erzsi felelete késett egy pillanatig:

- Meg. Sze azért mentünk.

- Hogy az a... - fojtott el egy cifra káromkodást a legény. - Neked sincs annyi eszed, mint egy tyúknak!

- Lehet - suttogta Erzsi, és visszaszaladt a ház elé. Leült a lépcsőre, maga mellé húzta a törökbúzacsovékkel teli kosarat, és buzgón morzsolni kezdte kötényébe a szemeket. Úgy érezte, hogy minden szem egy könnycsepp, amelyet szomorú lelke hullat elrontott életéért.

Azon a májusi vasárnapon is az alkony csendben csordogált az égre. Elcsendesedtek a falu gondjai, és a színeket lassan elnyelte a sötétség. Vacsora után Erzsi rendbe tette a konyhát, és míg idős Barta a kanapén gondolataiba mélyedve eregette pipájából a füstkarikákat, ő megágyazott, majd szólt az urának, hogy bemehet, várja a vetett ágy.

- És te? - kapta el ifjú asszonya kezét a hitves ura.

- Jövök én es, csak...

- Csak mi? - faggatta Barta.

- Csak megmosom a lábomat...

- Osztán gyere, ne kelljen noszogassalak!

Erzsi kulcsra zárta az ajtót, vizet öntött a nagy tálba, és tetőtől talpig lemosakodott. Tiszta alsó inget vett magára, a vizet kiloccsantotta az udvarra, majd eloltotta a lámpát. Aztán bement, és a szoba közepében megállt, mint egy fehér kísértet.

- Gyere má ide mellém! Még meg találsz fázni! - hívta félrebillentve maga mellett a takarót Barta, akinek hangjára Erzsit ismét elfogta az a jól ismert belső remegés, amelyet nehezen tudott türtőztetni, pedig már elejétől eldöntötte, hogy nincs más választása, megígérte, hát meg kell tennie! Pihe léptekkel közeledett, és befeküdt az ágyba az ura mellé.

A nyár komolyan vette feladatait, meg akart felelni a kívánalmaknak. Míg a két férfi reggeltől estig a mezőn perzselődött, Erzsi a ház körüli teendőket végezte, amiből akadt épp elég. Nap nap után morzsolódott

le a kalendáriumból. Szeptemberben már jól látszott, hogy Erzszi gömbölyödik. Az falu nyelve újra megindult.

- Azt mondják, Isti, lesz, akit pesztrálj! - bosszantották egy alkalommal ifjú Bartát legénytársai.

- Pesztrálja az, akié! - mordult vissza ő, de amikor egyikük kaján vigyorral az arcán azt kérdezte tőle, „Biztos, hogy neked nincs közöd hozzá?”, megragadta a szentelenkedő vállát, és keserűségének fullánk-jait úgy fúrta a szemébe, hogy annak torkán akadt a szó, majd dühének teljes erejével ellökte magától. A meghökkennt legényt társai húzták ki a kerítés lábán maradt lécei közül.

- Legközelebb a fogaitok hullnak így a porba, csak sokat járjon a bagólesőtök! - fűzte még hozzá visszafojtott indulattal, és otthagya őket, hadd emésszék meg a történeteket.

Eltelt karácsony, majd újév, és februárban megszületett Gergő, a Barta család legifjabb sarja. Az új jövevény megelevenítette életüket. Jöttek az asszonyok, ki levest hozott, ki egy tyúkot, mások kalácsot, vagy egy üveg bort. Ellátták a gyermekágyas anyát mindennel, ahogy a szokás diktálta. Aztán dicsérték az újszülöttet, és gratuláltak a büszke apának. Az biztos, hogy Barta Pista bá' most még egyenesebb derékkal lépkedett a falu utcáin, mint eddig, és a kocsmában boldogan fizetett mindenkinek második fia egészségére.

Amikor kitavaszkodott, Erzszi egy kosárban magával vitte a gyermeket a kertbe, aki ott nagyokat aludt, míg ő tett-vett a veteményesben. Aztán jött a nyár, s ahogy a kertek, mezők virultak, úgy virult ki a fiatalasszony is. Melle kitelt, csípői kikerekedtek, egyszóval szemrevaló menyecske pattant ki abból a vézna, sápadt leánykából, aki volt, amikor idős Barta István a házába hozta. Férjeura nem bírt elmenni mellette anélkül, hogy meg ne szorongatta volna. Ha Erzszi vonakodott, ő duzzogva járt-kelt az udvaron, és egy-egy pohár pálinkában kereste a vigaszt. Az éjszakáival azonban elmúlt bosszúsága. Így teltek a napok egymás után.

Csak ifjú Barta nem lelte helyét a családban. Reggel kiment a mezőre, és estig senki se látta. A vacsorát szóltanul kanalazta, és szeme is csak néha tévedt a kályha körül sürgölődő Erzsire.

- Mi a bajod? Mé vagy olyan búvalbélelt? - állt elébe egyik este az apja. Ő azonban nem felelt, kiment a kapun, amelyet bevágott maga után, hogy csak úgy döngött.

Azt beszéltek róla faluban, hogy amióta a kis Gergő megszületett, ő az estéket a kocsmában tölti. Erzsi sejtette ifjú Barta baját, és igyekezett nem táplálni a tüzet, amely a fiatalember lelkét emésztette. Hogy elterelje férje gondolatait, szóba hozta a gyermek keresztelőjét.

- Ha lejár a szénacsinálás, megkereszteljük - jelentette ki csöppnyi lelkesedés nélkül Barta, ami meglepte ugyan Erzsit, de ha a történetekre gondolt, nem csodálkozott.

Úgy lett, ahogy eltervezték. Egy augusztusi vasárnapon elvitték Gergőt a templomba, és keresztyén emberpalántaként hozták haza a szülői házba, ahol gazdagon terített asztal mellett ünnepelték meg a boldog eseményt. A bor megoldotta a vendégek nyelvét. A férfiak terméstről, beszolgáltatásról, a nehéz idők gondjairól beszélgettek. Az asszonyok Gergő körül sürgölődtek, és sunyi képpel találgatták, hogy kihez hasonlít.

- Aztán monddj, angyalocskám, jól bánik veled az urad? Nem bántott még? - tört ki egy adott pillanatban a rosszmájúság abból az özvegyasszonyból, akiről azt beszéltek, hogy a tapasztalatlan, ágrólszakadt Erzsi helyett ő szeretett volna felkelni reggelente idős Barta István ágyából

- Meghiszem azt! A tenyerén hordoz, mint egy grófnét. Miért? Tán magát verte az ura? - buggyant ki Erzsiből a gyors válasz.

Az asszony szeme Erzsi felé villant, de csípős szavait elengedte a füle mellett.

Egy idő után szedelőzködni kezdtek a vendégek. Idős Barta még marasztalta volna őket, de nem volt kit. Fejni kell, mondták, a hízók is visítanak már az éhségtől.

Miután mind elmentek, Erzsi megkönnyebbülve sóhajtott. Hogy a fene a csípős nyelvüket! - gondolta, és szempillantás alatt a helyére rakott mindent.

- Hol van a nagy legény? Ma nem lesz fejés? A marhák bögnek, oszt minnyá itt az este - morgolódott kissé borgőzös hangján Barta.

- Fejek én lámpánál - próbálta menteni a helyzetet a felesége.
- Há neki mi baja? Letörik a dereka, ha megfej két tehenet?

Erzsi jobbnak látta, ha befogja a száját. Egykettőre megetette a gyermeket, és hívta az urát, ringassa a bölcsőt, amíg ő fej. Aztán előkészített mindent, meggyújtotta a lámpást, és hátrament az istállóba. Amikor mindennel végzett, indult volna ki az ajtón, de megtorpant.

- Jézusom! Hogy megijesztett maga, Isti! Hol járt? Egész nap nem láttam... - hadarta zavarában, miközben pár lépést hátrált a belépő férfi elől, és a menekülés gondolatával letette kezéből a tejjel teli vedreket.

- Nem láttál? És hiányoztam neked...? Mondd, hiányoztam!?

Erzsi megpróbálta kikerülni, hogy minél hamarabb az ajtón kívül juthasson, de nem sikerült. Ifjú Barta elkapta mindkét csuklóját, és kérlelni kezdte:

- Maradj még, Erzsi! Nem látod, hogy...

- Mit? - kérdezte félelemmel a hangjában az asszony, míg tehetetlenül vergődött a férfigezek béklyójában.

- Azt, hogy... - és akkor, mintha józanság szállta volna meg az asszony kezének érintésétől, ifjú Barta elharapta a mondatot, azonban Erzsi láthatta szemében a folytatást. Egy pillanatnyi döbbenet után összeszedte magát, és megpróbálta csillapítani a feldúlt férfit.

- Most ittas, nem tudja, mit beszél... Majd holnap - kezdte békítően, de ifjú Barta a szavába vágott:

- Mi lesz holnap, Erzsi? Hát nem érted, hogy számomra nélküled nem létezik se holnap, se holnapután? - mondta ki végre a mindkettőjük sorsát érintő igazságot, és elengedte a döbbenettől elnémult asszony kezét, aki ettől magához tért, és a feleletet lelkébe fojtva, felkapta a vedreket, és kilépett az istállóból.

Már későre járt, amikor befeküdt az ura mellé az ágyba. Az istállóban történtek sokáig ébren tartották. Behunyt szeme mögött újra és újra felvillant az ifjú Barta arcáról sugárzó reménytelenség, hallotta szavait, érezte kezének szorítását. A hold már halványulni látszott, amikor végre elnyomta az álom.

Barta ébresztette fel feleségét, aki ezen a reggelen a szokottnál tovább aludt.

- Valami bajod van? - vizsgálta fürkésző szemmel.

- Nincs semmi bajom. Az este későn feküdtem le - ugrott ki Erzsi ijedten az ágyból úgy, mint akit rossz tetten értek.

- Mé feküdtél le későn, mi dógod vót?

- Vót éppen elég! Haggyon! Nem hajja, hogy sír a gyermek?

Barta nem válaszolt a szokatlanul ingerült szavakra, csak nézte a feleségét, aki egykettőre megetette a gyermeket, tiszta ruhát adott rá, visszatette az ágyába, majd reggelit készített. Csak ketten ültek asztalhoz.

- Az a lóköető hol kujtorog má ilyen korán? - kérdezte Barta, mire az asszony megint ingerülten felelt:

- Én honnan tudjam? Tőlem ott jár, ahol akar!

Idős Barta István még sohase hallotta így beszélni feleségét. Csak állkapcsa ideges rángásából látszott, hogy gyűl benne az indulat. Reggeli után szó nélkül kiment az udvarra, és összeszorított fogakkal sűrű teendői után nézett.

Erzsi gépiesen végzett mindent a házban, miközben gondolatai messze jártak. Az utóbbi időben egyre gyakrabban jutottak eszébe anyja búcsúzóul suttogott szavai: „Osztán, majd meglátod!” Meg. Máris kezdem látni, sóhajtotta. Amióta eljött otthonról, nem találkozott a szüleiével. Most egyből rátört az anyja utáni vágy. Aztán szeretné megmutatni nekik Gergőt is. Meg kell őket látogatni, még mielőtt hidegebbre fordul az idő!

Estére ifjú Barta is előkerült. Bement a szobájába, rávetette magát az ágyra, és gondolataiba mélyedve bámulta a gerendákat. Csak vacsorázni jött ki.

- Hol a súlyban jártál egész nap? Itt hagyod az embert a sok dologgal - vette elő az apja, amikor asztalhoz ültek. Isti válasza azonban mindnyájukat meglepte:

- Már nem az én dolgom.

- Nem? Hát ki a fészkes fene dolga, ha nem a tiéd? - csattant idős Barta hangja.

- A magájé, apám... s a többijeké!

- Mit beszélsz, te holdkóros? Nem vagy eszednél?

- Nagyon is eszemnél vagyok, és elmenyek, még mielőtt tényleg elveszíteném!

Erzsi akarata ellenére összerezett, mint akit villámütés ért.

- Mi az? Mi ütött beléd? Büdös lett a munka? - borzolódott fel egyre jobban idős Barta, de a fia úgy tett, mintha nem hallaná a kérdést.

- Benn jártam a városban. Munkát kerestem. Január elseje után kezdek.

Az apja csak kapkodta a levegőt, alig tudott megszólalni.

- De fiam, miért? Mi lesz velünk? Tudod, hogy egyedül nem bírom a sok munkát... - vette könyörgőre a szót, miközben ezekben a pillanatokban szemmel láthatóan aggastyánná öregedett.

- Apám, maga már nincs egyedül - felelte ifjú Barta, és sokatmondó pillantást vetett Erzsire, aki merev arccal ült közöttük. - S osztán felnőtt a fia, a másik, itt lesz az, ha szükség lesz rá. - Azzal felállt és kiment a házból.

Idős Barta István kővé dermedt az ámulattól. Megpróbálta, de nem volt képes összeszedni gondolatait.

- Tégy egy üveg bort az asztalra, Erzsi! Üjj ide mellém, s igyál te es! - utasította a konyha közepén mozdulatlanságban várakozó feleségét.

- Tuggya, hogy én nem iszom, és bé kell mennyek Gergőhöz - próbált ellenkezni az asszony.

- Nem mész sehova! Idd ki ezt a poharat fenéig!

Erzsi ivott egy kortyot, majd letette a poharat az asztalra. Idős Barta István többet nem erőltette. Csak nézte előtte álló feleségét, és minél többet nézte, annál jobban megvilágosodott számára minden.

- Kellek én neked, Erzsi? - jött ki erőtlenül a hang a torkán, miközben megpróbált felesége könnytől csillogó szemébe nézni. Erzsit meglepték ezek a szavak. Még soha senki nem kérdezett tőle ilyent, a hitves ura is csak most először. Mit is felelhetne egy ilyen kérdésre? Fejében olyan zűrzavar támadt, hogy forgott vele a világ.

-Szójj má no! Szeretsz, te egy kicsit is engem?

Alig bírta visszafogni remegését. Aztán eleredtek a könnyei, és hangtalanul peregtek le szép fiatal arcán. Idős Barta István nem bírta nézni felesége gyötrelmét.

EROTIKA... 2.

- Jól van no, ne sírj! Nem a te hibád - próbálta vigasztalni - eriggy, feküdj le, minnyá jövök én es
Erzsi szót fogadott. Lefeküdt, de gondolatait sokáig nem tudta lecsillapítani.

A nyár befejezte küldetését. A hosszú meleg esték helyébe korai hűvös alkonyok jöttek, de az ősz nagylelkűen kárpótolta az embereket mindenért.

Október volt már, amikor egy vasárnap reggel járomba fogták a kölcsönkért ökröket, és elindultak Erzsi szüleinek falujába. A szekér lassan haladt a kátyús úton. Gergő, aki alig látszott ki a sok takaróból, hangosan kacagott minden zökkenőnél. Dél tájban megálltak a szülői ház kapujában. A szekérszörgésre egy perc alatt kint volt a család aprajánagyja, és örömben hol Erzsit ölelték, csókolták, hol a kis Gergőt kapkodták ki egymás kezéből. Idős Barta kosarából kalács, egy üveg pálinka és egy fazék töltött káposzta került az asztalra. A család leült ebédelni. Erzsi apja dicsérte a veje pálinkáját, az anyja pedig lánya ügyességét a kalácssütés tudományában! Ebéd után, amíg a kis Gergő aludt, Erzsi testvérei az udvaron szaladgáltak az őszi napsütésben. A férfiak megittatták az ökröket, és a favágó tőkén ülve beszélgettek, magukra hagyva az anyát lányával, hadd trécseljenek kedvükre.

- Meséjj, lányom, hogy vagytok?
- Jól vagyunk - felelte röviden Erzsi.

De az anyja tovább faggatta:

- Az urad jól bánik veled?
- Jól, még túlságosan is jól!
- Mit akarsz mondani, beszélj tisztán, hogy értsem!
- Minden úgy van, ahogy lehet, édesanyám!
- Bú nyomja a lelked ugye? A fiatal Barta?

Erzsi bólintott.

- Jaj, gyermekem! S Barta bá tudja?
- Érzi, hogy csak a testem az övé, a lelkem, az másé.
- Őrizkeggy a bűntől, ne hozz szégyent az öregre, sze olyan jól bánik veled!

- Tudom, anyám, ne féjjen, nem hozok szégyent a házra. Nem is lesz kivel, mert januártól egy gyárban fog dógozni a városban.

Nem folytathatták a beszélgetést, mert a férfiak bejöttek, és Idős Barta István sürgette az indulást, hogy még sötétedés előtt hazaérjenek.

Abban az esztendőben a hegyek felől korai havazást hozott a szél a háromszéki tájakra. Szerencsére az emberek végeztek a betakarítással, az őszi szántáson is túlvoltak már, csak néhol gubbasztottak a csűrben még nagy halom hántásra váró kukoricacsövek.

Bartáék épp vacsoráztak, amikor szerényen kopogtak az ajtón.

- Édesanyám azt üzeni, Erzsi nényne jöjjön ma este kalákába Róza ángyomhoz törökbúzáat hántani! - hadarta egy vékonydongájú legényke. Erzsi szemében idős Barta számára eddig ismeretlen fény lobbant.

- De én... én nem tudok... - nézett riadtan emberére, aki azonban biztatta, hogy menjen csak, majd vigyáz ő a gyermekre.

A házban terjengő sült krumpli párája keveredett a konyha közepében felhalmozott kukoricacsuhé édeskés illatával. Amikor Erzsi belépett, a hirtelen támadt csendben a kalákázók arcán meglepetés suhant át, amitől ő egy kicsit zavarba jött. Idegen volt a ház, idegen volt ő is a faluban. Amióta idős Barta István feleségül hozta, senkinek se lépte át a küszöbét. A háziasszony jó szívvel köszöntötte:

- Isten hozott, Erzsi! Üjj le nálunk!

Leült az őt megillető helyre az asszonyok közé, a többiek pedig folytatták a hangoskodást. A fiatalok sikamlós tréfákkal csipkelődtek, míg az idősebbeknek többet járt a kezük, mint a szájuk.

Ebbe a vidám hangulatba Isti észrevétlenül lépett be. Bundasapkáját s a kabátját szegre akasztotta, és jó estét köszönt a háziaknak. Hangjára a lányok felkapták a fejüket, és kórusban biztatták a fiatalembert, üljön közéjük. Ő azonban, mint aki nem hallja a feléje röpködő hívásokat, körülnézett. Szeme felvillant. Erzsit látta a sokaságban, akinek figyelmét, úgy tűnt, nagyon lekötötték a kukoricacsövek. Elvett egy kishéket, és leült a sarokba, ahonnan jól láthatta az asszonyt.

- Megsült a pityóka - kiáltotta a háziasszony -, itt a só es! Egyétek jó étvágyal! Kivette a nagy tepsit a lerből, és középre tette egy szék-

re. Előkerült egy kancsó káposztalé is. Egymásnak dobálták a forró krumplit, s aki nem volt elég gyors, annak megégette a tenyerét. Kihalatszott az utcára a lányok visítózása. Gyorsan fogyott a krumpli, és vele a káposztalé, miközben vége-hossza nem volt az élcelődésnek, a kétértelmű tréfálkozásnak. Nemsokára elfogyott a fosztani való törökbúza is.

- Mára ennyi vót. Köszönnyük a kalákát! - jelentette ki a házigazda. Ebből mindenki megértette, hogy ideje hazamenni.

Odakint a friss hó látványa fokozta a fiatalok jókedvét, és olyan hógolyózás, mosdatás kezdődött, hogy a sivalkodás felverte a falu csendjét. Erzsi hárászkendőjének védelmében szaporán taposta a havat hazafelé, amikor meghallottra az ismerős hangot.

- Hova siecc úgy, mint akit kergetnek?

Lelassította lépteit, de amikor ifjú Barta beérte, az út széle felé távolodott tőle, hogy az ujja hegyével se érinthesse meg.

- Ha nem állsz meg egy szóra, megmosdatlak!

Erre aztán megállt, és hunyorogva tűrte az arcába világító viharlámpa fényét.

- Azt hittem, egy vénasszony után futok! Most látom, ki áll itt előtttem a nagy hóban...

- Ki? - feledkezett meg egy pillanatra félelméről az asszony.

- Te, Erzsi. Úgy állsz itt előtttem, mint egy űzött vad, akit a saját lelkiismerete üldöz. Felém üldöz, Erzsi, és én várok rád. Addig várlak, amíg hozzám nem menekülsz - hangzottak el ifjú Barta szájából feleletként a rég megfogalmazott szavak, amelyek most úgy hullottak az asszony lelkébe, mint jó termőföldbe a csirát ringató magok. A várakozással teli csendben ifjú Barta a kimondatlan érzelmektől remegő asszonyhoz lépett, átölelte, mintha védelmezni akarná a világtól és saját magától. Erzsi most nem rebhent el, hagyta magát megölelni. A férfi kabátjába fúrta jéghideg arcát, és így álltak, amíg mindkettőjük bensőjében csillapult a küzdelem. Aztán némán elindultak hazafelé.

- Először menny bé te, osztán bémenyek én es - súgta az asszonynak, amikor a kapujukba értek.

Már rég az ideje, hogy Erzsí nem aludt olyan jól, mint ezen az éjszakán. Lelke valamennyire megnyugodott. Most már csak hagyni kell, hogy az idő elhozza azt, aminek el kell jönnie - gondolta - mert egyszer csak oda vezetí a sorsa, ahol a helye van. Ezt értette ő Isti szavaiból az este.

Az első hó hamar jött, de nem tartott sokáig. November egy pár napra visszaopta a vénasszonyok nyarát a nappalok szívébe, de nem sokára a nap ereje érezhetően fogyni kezdett, és most már igazi tél ereszkedett a vidékre. Idős Barta a kályha mellett ült, és szemével követte fiát, aki bútorokba fogózva tipegett körbe a szobában. Kicsi vagy még fiam, s én má vén vagyok... Nem érem meg, hogy ember legyen belőled. Ezek a gondolatok foglalkoztatták, amikor Gergő megállt előtte, és tenyerével ütögetni kezdte apja térdét, miközben mondogatta: - Tá-tá, tá-tá! Ő elérzékenyülve ültette az ölébe: - „Gyí, lovam, Brassóba!” A gyermek lovagló mozdulatokkal jelezte, hogy tovább, tovább! Barta dologtól kérges tenyerével megsimogatta kífia szőke fejét, és kedvét töltötte: - Mit veszünk a vásárba? Csengőt-bengőt a nyakába, nyírfa vesszőt popsijára - aztán gyöngéden megveregette a popsiját, amitől a kis huszár örömtől sikítózva tapsolt, majd apja mellére hajtotta fejét, bekapta hüvelykujját, és elaludt. Erzsí lépett a szobába. Idős Barta intett, hogy halkabban, s a békésen alvó Gergőre mutatott. Az asszony egy pillanatig elnézte az eléje táruló képet, majd gyöngéden elvette a gyermeket, és az ágyába fektette, aztán hívta az urát, menjen vele a konyhába. Miközben az ebédet az asztalra tette, hogy megtörje a közjünk álló csendet, megkérdezte:

- Nem kéne levágni a disznyót? Má nagyon kövér, nehogy valami baja essen!

- Szólj Istinek, hogy holnapra hívja a böllért, te pedig készíccs elé mindent! - felelte Barta röviden.

Erzsí bólintott, hogy úgy lesz. Aztán mindkettőjük tányérjába kitette az ételt, de az ő torkán nehezen mentek le a falatok. Idős Barta a szeme sarkából figyelte.

- Mi van véled? Úgy nyelsz, mintha a más szájával ennél.

- Nem vagyok éhes - felelte kurtán az asszony, és letette a kanalat. Attól a havas estétől, melynek emléke azóta is kísérti, tartózkodott az ifjú Bartával való találkozástól. Megvárta, míg az ura bemegy a szobába, aztán elmosogatott, majd nekilátott fokhagymát pucolni a másnapi disznóvágáshoz. Gondolataiba merült, de keze szaporán járt. Amikor nyílt az ajtó, kiejtette az utolsó gerezdet a kezéből. Isti tréfával akarta oldani zavarát:

- Megjettél? Ne féjj, nappal nem eszem asszonhúst!

Ő azonban, mint akinek sürgős dolga akadt, ki akart sirülni a konyhából, de a fiatalember útját állta:

- Hova fucc? Végezd a dógod, mert látom, hogy van, és ha úgy gondolod, adhacc valamit ennem es, mert farkaséhes vagyok! De minek ez a temérdek fokhagyma? Ördögűzés lesz? - próbálta szólásra bírni tréfával az asszonyt, aki végül erőt vett magán, és miközben kitette az ételt, egy szuszra elhadarta:

- Az édesapja azt üzeni, értesíccse a böllért, me hónap disznóvágás lesz!

- Jól van, úgy látom, mégse vitték el teljesen a madarak a hangod! Mikor határozottatok el a disznóvágást?

- Ma.

Ifjú Barta befejezte az evést, egy hálás mosoly kíséretében megköszönte, aztán kilépett az ajtón, hogy teljesítse apja parancsát.

Erzsi másnap reggel öt órakor kelt. Tüzet gyújtott a konyhakályhában, két nagy fazék vizet tett melegedni, előkészítette a törlőruhákat, késeket, teknőket, mindent, amire szükség lesz a disznó feldolgozásához. Az asztalra tett egy tálcat, rá egy üveg pálinkát, poharakat, majd reggelit készített kisfiának. Amíg várta, hogy felébredjen a gyermek, kevert a tyúkoknak, és forrázott a süldőknek is. Akkorra már az ura is előjött a szobából.

- Hánykor jön a böllér? - kérdezte álmos hangon.

- Hatkor - mentette meg a zavarba jött asszonyt Isti, aki épp akkor lépett ki a szobájából, és emlékezett, hogy az este elfelejtett szólni.

- Késziccs elé szalmát a perzseléshez! - küldte máris az apja -, minnyá itt a böllér.

- Elér akkor es, miután leszúrta!
- A te bajod!

Nemsokára megérkezett a disznóvágó mester

Idős Barta pálinkával kínálta, de ő visszautasította, mondván, hogy majd eljön annak is az ideje!

Mire megvirradt, készen álltak a megtisztított állat felbontására. Estére már kifőttek a hurkák, a kolbászok egy hosszú rúdon sorakoztak, és egy nagy fazékban sercegett a zsírnak való. Egy cseberben beszózott oldalasok, sonkák, egy teknőben pedig szépen kiszabott szalonnatáblák várták sós fürdőben, hogy rájuk kerüljön a sor a füstölőn. Idős Barta István az elégedettség nyugalmával gyújtott pipára. Jól jöttek ki a disznóból, tavaszig lesz mit enni.

Karácsonyra készült a falu. Erzsi sütött, főzött, azt akarta, hogy családjukban szép legyen az ünnep. Isti fenyőfát hozott az erdőből, beállították a szobába, és mindenféle házi díszeket aggattak rá. Erzsi még szaloncukrot is főzött, ahogy látta, mikor a városban szolgált a doktoréknál. Fehér papírba csomagolták és felaggatták a hatalmas fenyőfára. Ott csüngött az egyik bárány csengője is a gyertyák, almák, diók között. Később elindultak a karácsonyesti istentiszteletre. A templomban Gergő figyelmét egy ideig éberem tartották a számára teljesen új történések, aztán anyja ölében elaludt.

A pap szavait hallgatva Erzsi gondolatai kifürkészhetetlen jövője körül kószáltak. Amikor imádkoztak, hálát adott gyermekéért, jó uráért és mindazért, ami az életében bekövetkezett. Buzgón kérte, hogy a jövőben is legyen meg a Mindenható akarata!

Hazafelé ifjú Barta vitte ölében az alvó Gergőt. Amikor magához ölelte, rádöbbsent arra, hogy tulajdonképpen ő még soha nem tartotta karjában a kisfiút. Most meg úgy viszi, olyan szeretettel, mintha nem is testvére, hanem saját gyermeke lenne. Jólesett lelkének ez az új érzés. Otthon Erzsi éppen csak levetkőztette kisfiát, és máris megszólalt az angyal érkezését jelző csengő. A zsenge gyermek nemigen értette, hogy mi történik körülötte, de a feldíszített fa látványától kikekedett a szeme. Amikor pedig észrevette a karácsonyfa alatt a hintalovat, amelyet a bátyja faragott neki, azonnal lecsúszott édesanyja

öléből, hogy közelebből is szemügyre vehesse élete első angyalfiát. Isti bort töltött, és emelt pohárral boldog ünnepet kívánt mindenkinek.

- Aggyon Isten bódog karácsonyt! - mondta idős Barta is, az utóbbi időben megszokott gondterhelt arcával. Miközben kóstolgatták az aranyszínű italt, mindnyájan érezték, hogy a feszültség ott lappang közöttük. Erzsi nem szerette volna, ha az ünnepi vacsorát lógó orral fogyasztják, ezért jókedvet színelve hívta a két férfit vacsorázni. Ő is ölébe ültette kisfiát, és saját tányérjából kóstoltatta végig vele az asztalon lévő finomságokat.

Éjfél után idős Barta István, elnehezülve a borozgatástól, bejelentette, hogy bemegy lefeküdni.

- Menyek én es minnyá, csak összeszedem az asztalt - szólt utána Erzsi, és titokban Istire pillantott, akinek a hallottakra-e, vagy a bor miatt, megcsillant a szeme. Nem is mozdult az asztal mellől, hanem közelebb húzta a boroskancsót, tölteni akart mindkettőjüknek, de Erzsi elkapta előle a maga poharát:

- Elég volt! Én többet nem iszom, még bele találok szédülni a mosogatótálba.

- Ha csak ennyi a baj, majd kihúzlak én belőle! A mosatlan még várhat! Most üjj ide mellém egy kicsit! - nyúlt Erzsi felé, de az úgy lépett el mellőle, mintha tűz perzselte volna meg.

- Jól van, no, ha úgy félsz tőlem, akkor hozzád se érek, de legalább üjj ide! - mosolygott a bajusza alatt, és odébb húzódott az apja helyére a kanapé másik sarkába. Az asszony nem engedelmeskedett, de amikor le akarta venni az abroszt, Isti elkapta a kezét, és az arcába sziszegte:

- Hogy te milyen makrancos vagy!

Erzsi arca lángba borult. Láttá, hogy véget kell vetni ennek a játéknak, amíg el nem fajul.

- Késő van má, bé kell mennyek - mondta ellentmondást nem tűrő hangon, amelyetől Isti észhez tért.

- Igazad van. Menny csak!

Januárban ifjú Barta elfoglalta munkahelyét a városban. Az apja, ha ellátta a jószágot, szótlanul üldögélt a konyhában, megszokott helyén, a

kanapé végében. Pipázgatás közben feleségét figyelte, aki fűgén tett-vett a házban, foglalkozott Gergővel, és gondja volt mindenre. Néha Barta még énekelni is hallotta. Dalolgatott a gyermeknek, dudorászott főzés, mosás, takarítás közben és esténként, ha a konyhában leült az osztováta elé szőnyeget szőni. Erzsit valami jóleső belső nyugalom szállta meg, amitől kivirult. Bartha viszont szemmel láthatóan napról-napra roskadt, mintha a tél kiszívta volna minden erejét. Nehéz teher marcangolta a lelkét. Ráadásul még a föld gondja is emésztette. Egyre többször hallatszott a faluban, hogy a környéken már járnak a városi urak, hogy meggyőzzék a parasztokat, álljanak be a közösbe. Azt bizonygatják, hogy lesznek majd gépek, nem kell annyit dolgozni. Már nem is bírja, egyre többször hasogat a dereka, és mintha a mellében is egyre gyakrabban érezné azt a furcsa szorítást, amiről feleségének még nem is szólt, nehogy megijessze. Gondolatban szidta nagy fiát, akire éppen most jött rá a mehetnék, amikor a legnagyobb szükség lenne rá. Kivel beszélje meg, hogy mitévő legyen, ha ideérnek a szervezéssel? Azt beszélük, először valami társulásokat hoznak létre. Azt is hallotta valakitől, hogy aki nem áll be, elveszik mindenét, s családotól a Duna-csatornához viszik munkára. Csak Isten tudja, hogy lenne jó. Éjjel se tudott aludni a gondoktól. Mi lesz Erzsivel s a gyermekkel, ha vele történik valami?

Közben enyhült a tél, és idős Barta egyre többet tartózkodott a csűrben, ahol a szekeret, az ekét vagy a boronát javította. Készült a tavaszi munkákra, miközben gondolatai azon jártak, van-e értelme az egészségnek, hiszen, ha elveszik, majd javítsák meg őket...!

Egyik reggel szokatlanul sokáig maradt az ágyban. Erzsi már elvégezte a kinti munkákat, és még mindig nem jött elő az ura. Rosszat sejtve szelíden ébresztgette, de Barta csak nyögött, mozdulni nem tudott, és az arca is valami furcsa grimaszba fordult. Erzsi azonnal felismerte a helyzet súlyosságát, és segítségért szaladt a szomszédba. Futva jött az asszony az emberrel együtt, és amikor meglátták Bartát, már tudták, hogy kórházba kell vinni. Míg az asszony s Erzsi a beteggel foglalkozott, a szomszéd befogta a lovakat. Szénát terített a szekéredékbe, a beteget párnákra fektették, pokrócokkal betakarták, és elvitték a városba. A kórházban azonnal kezelni kezdték.

- Szólani kéne a fiának, itt dolgozik egy gyárban - mondta Erzsi, és megmutatta a cédulát, amelyikre Isti ráírta volt a gyár nevét. A szekeres szomszéd egy fejmozdulattal jelezte, hogy tudja, merre kell menni, és a lovak közé csapott, hogy süssesse őket. Amikor a gyár kapujában Barta István felől érdeklődtek, a kapus nyomban megértette, kiről van szó, és már indult is, hogy értesítse, látogatói vannak.

- Hát maguk mit keresnek itt? - lepődött meg Isti, amikor meglátta a szekér mellett várakozókat.

- Apád lebénult, béhoztuk a kórházba - mondta higgadtan az idős szekeres.

- Súlyos?

Erre a kérdésre Erzsi felelt:

- Igen. Minél hamarabb látogassa meg az apját, és beszéljen az orvosokkal. Mi most sietünk haza, mert Gergőt a szomszédban hagytuk.

- Ne búsulj, apám erős, helyre fog jönni! - bátorította ifjú Barta az asszonyt, mert látta az arcán a félelmet.

A következő hetek aggodalomban teltek. Erzsire szakadt a gazdaság terhe, ő pedig szó nélkül végzett mindent. De az éjszakák, azok voltak a legnehezebbek. Amikor Gergővel foglalkozott, megfélemlített minden bajról, de miután a gyermek elaludt, a beállt csendben százféle gondolat kóválygott fejében, kérdések özöne zaklatta, amelyekre egyedül nem találta a választ.

Mire kitavaszkodott, idős Barta István hazakerült a kórházból. Egy napsütéses délelőtt közölte, hogy ki szeretne menni az udvarra. Erzsi lesegítette a lépcsőkön, de amikor be akarta ültetni a körtefa alatt a karosszékbe, elutasító mozdulatot tett.

- Hátra! - mondta röviden, és bizonytalan lépteivel elindult az udvar vége felé. Az istálló nyitott ajtójából szomorúan nézte azt az egy tehenet, amit meghagytak neki a közösbe lépéskor. Aztán látta, hogy a csűrben is csak a szekér maradt.

- Elvittek mindent a nyomorultak, hogy szakadna reájuk az ég! - mondta végtelen fájdalmában.

Erzsi szánalommal nézte a búzakék szemeket, melyekben most egy megalázott ember könnyei csillogtak. Visszakísérte az urát a fa alá a

székhez, aki most leült, és két kezét botja fején nyugtatva, gondolataiba mélyedt. Attól a naptól kezdve alig hagyta el szó az ajkát. Testelke megsínylette az utolsó hónapok eseményeit. Magába roskadva üldögélt kedvenc székében. Úgy látszott, hogy egyedül csak a gyermek oszlatja el néha homlokáról a sötét felhőket, hogy azután tekintete újra kifürkészhetetlenné váljon.

Isti szombatoként hazajárt. Segített a háztáji munkával egyedül maradt Erzsinek. Amikor ő belépett a kapun, az apja bement a szobába, és onnan csak akkor jött ki, ha enni hívták. Fia kérdéseire is csak röviden válaszolgatott. Mindig azt mondta, fáradt, hagyják őt pihenni!

Egyik vasárnap este, amikor a tornácon ültek, ifjú Bartából kitört a keserűség:

- Elegem van ebből, Erzsi! Te nem engedsz közel magadhoz, nem engeded magad megölelni se, pedig érzem, hogy minden porcikáddal te is ezt kívánod! Jövő vasárnap megmondom apámnak, hogy szeretlek, hogy kellesz nekem. Csak tudnám, hogy mi jár a fejében!

- Ne! Hiszen te mondtad, hogy várni fogsz... Akkor most én kérlek szépen, légy türelemmel, mert mindennek eljön az ideje! - csitította a háborgó férfit Erzsi.

Következő hét végén, a vasárnapi ebéd után, idős Barta István a helyén ülve várt, amíg Erzsi leszedte az asztalt, aztán intett, hogy üljenek le ők is.

- Nem szeretem a szószaporítást. Meggondoltam jól, amit mondani és tenni akarok... - szólalt meg egy idő után, tekintetét az asztalon összefogott kezein nyugtatva, majd Erzsire nézett, és határozott hangon folytatta:

- El akarok válni. Én már egy roncs vagyok. Rám már nem lehet számítani. Erzsi, te fiatal vagy, szinte még gyermek. Melléd ember kell. Elválok, aztán a többi a ti dolgotok.

Idős Barta István befejezte mondanivalóját, felállt az asztaltól, és elindult a szobája felé.

- Apám! - ugrott fel a Isti az asztal mellől, de az apja leintette:

- Hagyd csak! - és becsukta maga mögött az ajtót.

Ő megértette apja viselkedését. Mit is mondhatott volna neki, ha engedni szóhoz jutni?

A bekövetkezett fordulat súlya mindkettőjüket elnémította. Erzsi kérdésekkel teli szeme az előtte álló ifjú Bartára tapadt. Ő átölelte, és kimondta azt, amire oly régóta vágyott:

- Isten hozott hozzám, Erzsí.

- Köszönöm, hogy vártál rám! - felelte lehelethalkan az asszony, aki érezte, hogy ezen a tavaszi vasárnapon űzött lelke hazatalált.

Kutasi Horváth Katalin: Másodvirágzás

Nem röptünk még
együtt sohasem.
De ha szétnéztünk
a hegyek formás lankáin,
máris felszálltunk
a mában, a holnapban,
léleekben összekapaszkodva,
s mindig a tegnaphoz
zuhantunk vissza,
szégyenlősen, mezítelen
testtel széttárulkozva,
hol nem lehet mást,
csak remélni,
a fojtott vágyak közt
henyélni,
de amint
egyre több a ma,
és egyre kevesebb
a póre holnap,
annál kilátástalanabbá
és ruhátlanabbá válik
a tegnaphoz is,

pedig benne rejlett
a sok ma,
ám idővel
már lefoszlott róla
a holnap gúnyája.

Miért nem mered hát
átadni magad
a kínálkozó esélynek,
miért nem engedsz teret
magad elől is titkolt
buja érzelmeidnek,
hisz éppúgy elszelel
minden pillanat,
ha bájait félted
takargatva,
a ráncok
csak szaporodnak rajta,
s mikor lerántanád
a leplet végre,
azt hiszed, jól tetted,
hogy soha
nem lebbentetted fel,
pedig egykor
nagyobb örömet
lettél volna benne,
ha nem vagy
ennyire szemérmes.

Igen, meglett volna
jutalmad,
ha leszakajtod
a hamvas gyümölcsöt,
ha megsimítod a bimbót,

ha hagyod, hogy
gyűljön a nektár, s illatát
szégyenérzet nélkül
szívod felszabadultan,
szorongást nem ismerve.

Tán késő.
Megfonnyadt,
ami szép volt,
de éled,
mint életre kel
a száraznak tűnő kóró,
ha szél fuvolázik rajta,
s ha egy kis éltető nedvet
szívhat magába...

Klotz Mária: erotikus daloló

csókodra áhítva
nézlek,
rajtad táncolva
téplek,
kelyhemben érezve
lélegzel,
átragyogsz testemen
fényeddel,
belém omolva
jajgatsz,
búról-bajról
hallgatsz,
egymásba gabalyodva
kapaszkodunk,
kéklő égi mezőn
dalolunk.

Reményi Tamás: Erotika

Az élet vitustáncot jár testemben,
Ereimben tüzesen habzik a vér.
Utánad vágyok álmomban, majd ébren,
Hiányodban érzem, lelkem mily' facér!

Szemed fénylik a vágyak tüzében,
Tested simogatom, rezdül rajt' a kéz,
Kecses derekad átfogom gyengéden:
Minden mozzanatnál a szerelem ég!

Kábult lángnyelvek csókja rajtunk izzik,
Sóhajoktól bíborvörös a hajnal,
Hosszan elnyújtózik a vágyakozás.

A Nap ránk szórja ölelő fényeit,
Még remegő lelkünk már mélyen altat,
A gyönyöröktől a test ismétlést vár!

Kisznay Ibolya: Örvényben

A fiatal nő fellépett a villamos lépcsőjére. Szétnézett, mindenkitől távol eső ülőhelyet keresett. Nem sokan utaztak már, figyelnie kell, mert hajlamos az elmélázásra, különösen a közlekedésben. Elmerül a gondolataiban gyalogosan is, sok sértődött ismerős szólt már rá, zokon vették. Hosszan utazik, kibámul az ablakon, mintha a város életét figyelné. Vacsorát kellene készítenie, meleget, gyorsat, finomat. A kisfiával is lenne megbeszélőnivalója. Olyan jó érzés kicsit gyerekké válni, szigorú anyaként is együtt derülni, nevetni iskolai történeteken. Éjjel tanulnivaló várja, reggel ismét a munkahely. Igaz, ám még itt van a szerelem. A gyerekeknek jó lenne egy férfi minta, hisz az apja nem látogatja. „Ez egy kifogás magamnak” - állapítja meg, reagáló gondolatával. Inkább ér-

zi, mint látja, hogy minden utas egyetlen pontra figyel. Önkéntelenül oda pillant, egy ifjú, évődő szerelmespárt lát. Akik tekintetét vonzotta a látvány, azokat nézi meg, rövid ideig. Felfedezi az irigykedőt, a sóvárgót, a rosszallót. Soha nem értette az elítélőket, akiket sért, bánt, ha boldognak látnak embereket. Apró mozdulatok árulták el őket, kis érintések, pajzán nevetések. Semmi illetlent vagy kivetnivalót nem talált a jelenetben. Felidézte magában mégis a forró éjszaka éjszakai élményét. A gyengéd közeledést, a nyakára adott csókot, még most is beleborzong. A lassan, óvatosan szorosabbá váló testközelség izgatását. Telnek az évek, jól ismerik egymás testét. Ahogyan mélyül a testi élvezet gyönyöre, érzései egyre erősebbek. Szenvédéllyé vált, amit nem tudott magáról, talán ezért mondják, hogy meg kell érni mindenre. Amikor megbántotta, akkor keresett egy helyzetnek megfelelő dalt, és elindította a zenét. Kedves szavak, kivárt, időzített pillanatok, míg a megbékülés felébreszti benne a vágyat, a szerelem tüzét. Most is érzi a gyomorból induló, remegő érzést, ami szétárad a testében, arcán a pírt, a felidézéstől. Magához tér a zakatoló villamoson, körbenéz, ám senki kutató tekintete nem fürkészi az arcát. Még negyedóra séta, mire hazaér. Langyos szél simogatja, újra gondolataiba mélyed. Mindenki, akiket szeret, család, barátok, állandóan figyelmeztetik: nem illenek össze. Kétségtelen, hogy távolodnak az érdeklődéseik, minden tárgyban. Az is igaz, hogy nem járul hozzá anyagilag semmihez, talán túl nagy a szabadság, amit biztosít számára. Igen, vannak még gyanús nőügyek. Az eszével tudja ezeket, büszkesége berzenkedik. Nem, az valóban nem lehet, hogy mindenki téved. Lehetséges lenne, hogy ösztönlénye vette át az uralmat, álmodozó idealistából, naiv, becsapott nővé lett. Ez nagyon rossz érzés, mintha kráter szélén táncolna. Az izzó láva ott, középen, a testi szerelem lehet, ami vonzza és taszítja egyszerre. Miért látják ezt mások kilátástalannak? Változnak mindketten, néha mégis érzékeli, mintha sötét erő húzná le a mélybe. „Nem, ez nem megérzés! Most tényleg vitatkozom magammal, magamban?” - gondolja. Kinyitja a lakás ajtaját, gyermeke áll az előszobában, mosolyog. A nő megszeretgeti kisfiát, majd a konyhába siet. Hallja a fürdőszobában a kádba csobogó víz hangját. Míg főzi a vacsorát, még néhány gondolat átsuhan fejében.

Milyen vég vár rá egy ilyen esztelen szerelemben? Mi következik a légben lebegés és földre csapódás váltakozó érzései után? Lehet ebből állandó szerelmi kapcsolat? Nem akar tépelődni, a sorsra bízva a döntést. Azután már csak a hétköznapi teendőkre figyel. Vacsora után, míg a meleg víz lemossa, cirógatja testét, mintha kicserélné aggódó sejtjeit. A tusfürdő illata, kellemes érzete már eltünteti a szorongó gondolatokat. Megszűnik minden kétség, tudja, teste mit szeretne, mire vágyik. Kis idő múlva, elfelejtve minden figyelmeztetést, intő intelmeket, alig várja, hogy átölelje finoman, mégis erősen kedvese.

Baranyai Attila (Anisse): Kipattant lét-buborékok 2.

gyöngyöző meleg
tűzforró izzadt testek
tébolyult érzés

Dobrosi Andrea: Bőrödíg áznék

A mokráskanálban ugyanúgy látlak,
mint a franciaágy puha matracán,
érintésedért esd felhevült testem,
lángolnék, ha hőkamera lesne tán.
Bármerre nézek, te jutsz az eszembe,
hangod idézi a függőnylebenés,
zoknijaid konyhakövön múlnak el,
suttogásod nesztelen füleembe vés.
Tusfürdődből loptak maguknak párnák,
magammal vinném igéző illatod,
a zuhany alatt a bőrödíg áznék,
sőt törülköződéért éhen is halok.
S ahogy izzadcságcsepp rajtam átoson,
pillantásod pillantásommal mosom.

Horváth-Tóth Éva: Ébredő érintés

Arra ébredek, hogy fázom. A takarómat keresem, még lehunytt szemmel tapogatózva. Ujjbegyeim finoman lopakodnak az éjjel összegyűrt vászonlepedő ropogós felületén. A puha paplant még nem találtam meg, helyette izmos karodra téved érintésem. Megsimítom. Karikagyűrűink halkan csengve összekoccannak. Elmosolyodok. Szeretem a kezed. Dolgos, serény, néha sprőd, mert kiszárad a hidegtől, a kézmosástól, és fémekkel dolgozni sem egyszerű. Eldurvulhat a tapintás. De te így is mindig vigyázol, hogy ápolt legyen, és lehetőleg érzéki is maradjon cirógatásod. Szeretem, ahogy a hajamat megsimítod, miközben a szád a számhoz ér. Szépen csókolsz. Ezen mindig kacagsz, amikor mondom, és kérdezed, hogy mitől szép. Ahogy fölém hajolsz, derekam köré fonódik ölelése, magadhoz húzol gyengéden, pillantásod az enyémben kapaszkodik, ajkad parazsa ráhull az én ajkamra. Nem sietsz. Hagysz időt a hőfokra, az ízekre, a szívben nekiiramodó lüktetések halk neszére.

Még mindig megborzongok, pedig már nem vagyunk éppen friss házasok. Ez olyan kívánatos borzongás, mert tudom, hogy mi következik a csókod után. Leheleted előbb forrón elveti bőrömon a vágy buja magvait, ahogy szád bársonya újra és újra megérint. Tenyered gyöngéden siklik hajamról nyakam hajlatába, ott elidőz egy kósza csiklandásra, aztán továbbáll, lejjebb halad, s közben remegve kinyitják arcomon szirmaitkat a nissus bíbor rózsái. Kemény öled, mint a mágnes vonzza félszegnek tűnő ölemet. Csak annak tűnik. Pedig nem az. Tudod te jól. Jobban ismered már, mint magam. De szereted a vonakodó sóvárgásom óvatos mocanárait testeden.

Ó, a tested! Magas, szikár szikla vagy! Olyan bérc, aminél erősebb mentsvár nincs, és mégis olyan a karjaidba hullni, mintha tollpelyhek közé zuhannék. Puha, melenető biztonság. Szenvedély és gyöngédség tökéletes elegye. Epekedő érintésed a pihegéstől visszafogottan rezzenő halmok tetejére érve szilaj vágásra kész teti kapillárisainkban vérünket. Belőlem felszakad a lázas mámor hangja, te ettől felváltva becézed és marod húsom. Évődve bizsergeted csókokkal bőröm forró vásznát, nyelvedről lehullnak a szavak, csak a sóhajok peregnek, és a kéj rajzol nedves labirintusokat testemen dombról dombra haladva. A szenvedély vi-

haros hullámaid pőrén meglovagolva magamba fogadlak. Egészen. Te megigézve hagyod, hogy testükbe zárjanak a mohó kagylóhéjak. Ilyenkor bár minden izmod megfeszül és még rendíthetetlenebbnek látszol, a legerősebb férfinak, akit valaha láttam, mégis oly védtelen vagy. Tudom. Mert ilyenkor látlak. Téged látlak, úgy, ahogyan más nem. Hiszen nemcsak a testünk olvad egymásba, hanem minden lüktetéssel egyre szorosabban kapcsolódnak a lelkeink is. Amikor a gyönyör opálos gyöngyeit fakasztja és szemenként felfűzzük halk sóhajaink rebegő láncára, elernyedve egymás mellé hullunk, mint a cseresznyevirágok szirmai, amikor eléri őket végzetük.

Nem vagyunk már fiatalok. Legalábbis az eltelt évek alapján nem mondják már ránk. Izmos karodon a bőr sem olyan feszes, ahogy az enyémm sem az már jó ideje. De sosem vesszük észre, mert a szerelem tényleg vakká tesz, a szenvedély pedig kortalanná. Éjjel sem éreztem magam húsz évnél idősebbnek. Pont úgy csókoltál, mint akkor este, amikor először ért ajkad ajkamhoz. Azóta sem tapadt máséhoz. Ahogy nézlek most a félhomályban, és eszembe jut a tegnapi takaró nélkül is átmelegszem. Mókás, hogy sokan azt hiszik, az idősek emberek nem szeretkeznek. Legalábbis nem így, vagy nem ennyit. Ó, ha tudnák! Még álmodban is ott van a szád szegletén a legutóbbi gyönyörünk kielégült mosolya. Letörölhetetlenül. Nem csodálom. Az enyémen is ott van. Mert csodás volt, mint mindig. Hiszen ugyanúgy szomjazom a csókodat, mint harminnégy éve, és még mindig libabőrös leszek, ha a nyakamban érzem forró leheleted. Az érintésed ma is izgatón borzongat, és öledet is érzéki mágnesként vonzza ölem. Kívánlak ma is. Most is. Mert szeretlek. Meghitt szerelemmel. És még nagyon sok olyan reggelt szeretnék, amikor felébredek és megérinthetlek. Épp úgy, mint most is.

Baranyai Attila (Anisse): Kipattant lét-buborékok 3.

Szerelem és szex
túlfűtött vad vágyálom
- esélytelen test

Klotz Mária: jó lenne

elnyomott vágyak
félelmek gátak
megvető pillantások
rajtam ülő átkok
nem szabad
hallod belső szavad
aztán rákérdezel
miért nem
a válasz kegyetlen

pedig de jó lenne
elmerülni a kéjben
lángolva fürdeni a fényben
kicsomagolva feküdni
testi barangolást élvezni
pedig de jó lenne
úszni a mámorban
olvadni rengető sikolyban
összegabalyodni ájulásig
játsszadozni bolondulásig

visszafojtott érzések
hamis beidegződések
parancsok elvek
elguruló percek
nem lehet
súgja istened
sírva megválaszolod
ős-ördögi kör
betemet.

Képzeld el... irodalmi folyóirat: <http://www.kepzeldel.hu>

*A Verslista honlapja:
<https://www.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
